

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

La guerra que ens havien anunciat com a un triomf esclatant de la lliure informació sobre la censura militar resulta que no és pas ben bé això. Les imatges que s'han anat servint a través de la televisió pertanyen a les primeres hores del conflicte, unes escenes repetides en els dies següents, matí, tarda i nit. Els iraquians han alterat la monotonia televisiva, mostrant al món els pilots enemics abatuts i capturats per ells.

Les notícies són contradictòries, com en totes les guerres. Però potser una mica més, perquè després del primer atac aeri sobre la capital de l'Iraq, els aliats parlaven d'uns 100.000 mort, mentre que els iraquins reconeixien unes baixes xifrades en 23 morts i 60 ferits, una desgràcia semblant a la que pot ocasionar un accident de carretera, com per exemple una topada entre un autocar contra dos turismes. Els uns o els altres ens enganyen descaradament.

La nota de gran interès ha anat a càrrec del súbdit italià senyor Mario Morelli, propietari de la societat MVM, de Torí. Diuen que, durant deu anys, la MVM ha fabricat milers de tancs, avions de combat i plataformes per a engegar míssils, tot de material sintètic i com si diguéssim per a ensarronar els adversaris dels seus clients. De passada, la premsa italiana ha fet constar que el principal comprador

Bon futur per al cartó pedra

dels productes MVM, durant aquests darrers deu anys, ha estat Saddam Hussein. El senyor Morelli s'ha negat a confirmar o a desmentir la notícia, al·legant que els seus parroquians li exigeixen discreció. De tota manera, ha dit que mai no ha fabricat rampes de llançament per a míssils Scud i que només n'ha fet per als Hawk, sempre de plàstic.

Una mena de reclam com els models de goma que s'utilitzen per caçar ànecs. La indústria torinesa exportava els seus productes a l'Iraq sota la qualificació de "components de plàstic i fusteria metàl·lica".

Així, de primera intenció, fa l'efecte d'una broma monumental. Però no: el ministre britànic d'Estat per a les Forces Armades, Archie Hamilton, va declarar que la suposada destrucció d'avions, de rampes llança-míssils i de carros de combat iraquians per part de la coalició aliada podia ésser simplement, una

enganyifa astutament muntada per Saddam Hussein i el seu proveïdor italià. Després d'aclaparar-nos amb informacions sobre satèl·lits que poden llegir la matrícula d'un cotxe en la foscor de la nit i des de mil metres d'altura, ara ens haurem d'acostumar a la idea que són satèl·lits una mica enzes, que no saben distingir entre la realitat i l'escenografia.

¿I si Saddam Hussein —i tots ells i tots nosaltres— fóssim només una colla de ninots? En aquest punt, m'adhereixo al suggeriment que va fer l'Emili Teixidor en un article publicat al *Diari de Barcelona*: fer la guerra amb models de cartó pedra pot significar un apogeu brillantíssim per als mestres fallers valencians.

Si en comptes d'enviar vaixells de guerra al Golf s'haguessin contractat els serveis d'aquests admirables artesans, oferint-los a les forces aliades, estarien més tranquils. I la fàbrica italiana de models de plàstic s'hauria hagut d'enfrontar a una seriosa competència.

Pere Calders